

under reglerne om minimumsafgifter, og det har også været klar dansk politik at få de minimumsafgifter så højt op som overhovedet muligt.

Til trods for denne politik, som der er bred politisk opbakning til i Folketinget, er det ikke lykkedes at komme igennem i EU med særlige fremskridt på disse områder.

Vi har drøftelser om momsniveauet. Der er en aftale i EU om, at 15 pct. moms er minimum generelt set. Så er der nogle undtagelser. Kommissionen har forsøgt at få en aftale, der hedder, at der også skal være et loft på 25 pct. moms. Sverige og Danmark har taget afstand fra det, fordi vi af principielle grunde ikke ønsker, at der skal være lofter. Vi går ind for minimumsafgifter, gerne på et højt niveau, og nogle gange helst på et højt niveau, men ikke for, at der skal være regler om lofterne for dem.

Vi har drøftet rentebeskatning i EU igennem mange år. Det er endnu ikke lykkedes at finde en aftale på det område med en minimumbeskatning på det.

De temaer, vi drøfter herunder, bl.a. i disse to forespørgsler, er jo også temaer, der drøftes langt uden for EU's kredse. Det er ikke kun et EU-anliggende; det er et bredt globalt anliggende. Et eksempel, der ligger lige på kanten af det område, vi taler om, når vi taler om skatter og afgifter, er jo regelsættet for den finansielle sektor, herunder risikovurdering af forskellige arrangementer. Og der kan jeg jo oplyse over for Folketinget og offentligheden, at 182 medlemslande i Valutafonden i disse uger, måneder, år, drøfter, hvordan vi får fælles standarder for den finansielle sektor i hele verden for at undgå den type krise, som Sydøstastien-krisen var et udtryk for. Så temaerne er globale og ikke knyttet til EU alene.

Så omkring finanspolitikken: I Den Økonomisk Monetære Union, hvor vi jo har en fælles valuta, hvor vi i Danmark ikke er med, hvor 11 lande er med, er der jo nogle meget store fordele, som jeg gerne vil gøre opmærksom på, når spørgsmålet er det finansielle råderum: I virkeligheden vil fællesskabet og medlemskabet af den fælles valuta gøre, at vi får en langt mere effektiv måde at kunne drive finanspolitik på med færre midler, end hvis vi var uden for. Når man lempet finanspolitikken, vil det nemlig normalt betyde, at renterne vil stige som en markedsmodvægt. Det skete også, da vi lempe- de finanspolitikken i 1993. Det betyder, at man jo skal lempe finanspolitikken mere, end man

ellers ville have gjort, for at imødegå den stramning, der ligger i, at renten stiger.

Se, det er nemlig ikke situationen, hvis man er med i den fælles valuta. Hvis Danmark var med, så ville en lempelse af finanspolitikken i Danmark jo ikke kunne påvirke renteutviklingen på samme måde, og det vil sige, at man med mindre – færre – midler kan opnå den samme effekt. Så det er en klar fordel.

Det, jeg synes er interessant i denne her sammenhæng at understrege, er, at det, der i Maastrichttraktaten blev fastlagt som de økonomiske rammer, og som jo stadig væk er gældende, selv om traktaten jo er ændret, er, at landene har forpligtet sig til at holde deres offentlige underskud inden for en bestemt ramme og deres offentlige gæld inden for en bestemt ramme. Derudover har de lavet en aftale med Stabilitets- og Vækstpagten, som Danmark også er med i, hvor vi siger: Vi vil hen over et konjunkturforsløb – altså over nogle år – sikre, at vi har balance på de offentlige budgetter, og at vi gerne skal have overskud.

Og det er det geniale i samarbejdet, at alle lande gør det, og det gør de, fordi de selv kan se, at der er fornuft i det, og Danmark gør det, selv om vi ikke er med i den fælles valuta, og der er bred opbakning mellem alle partierne til at sikre, at vi får et overskud og får gælden bragt ned. Så alt er lykkeligt.

Og det, der er ideen, er jo: Lad os sige, der kom en lavkonjunktur nu – fra himlen om man så må sige – så har Danmark i 1999 et overskud på 35 mia. kr., 3 pct. af bruttonationalproduktet, og vi må have et underskud på 3 pct. af bruttonationalproduktet. Vi har altså en buffer i Danmark på 70 mia. danske kr. Hvad brugte vi til at lempe finanspolitikken med i 1993? Godt 10 mia. kr. Vi blev berømmet over hele verden for vores geniale håndtering af den situation.

Vi har et meget stort finanspolitisk råderum, og jeg kan betro det ærede Folketing, at der ikke er nogen i EU, der interesserer sig for vores skattetryk. De er fulde af beundring over, at der er politikere, der er i stand til at blive genvalgt med så højt et skattetryk. Men det er ikke noget, der interesserer dem. De er også fuldkommen uinteresserede i, hvordan vi fordeler skatteindtægter og afgiftsindtægter til kommuner og amter og stat. Hvor mange penge vi bruger på folkeskolen, hvor mange penge vi bruger på folkepension, hvor mange penge vi bruger på hjemmehjælp og sygehuse. Det spørger de